

Bilag til beretn. ang. lovf. om arbejderbeskyttelse.

På en mængde områder indskrænker lovforslaget sig imidlertid til at fastslå de retningslinier og angive de rammer, indenfor hvilke administrationen har beføjelse til at opstille nærmere regler, d. v. s. at man tilstræber tilvejebringelsen af en bemyndigelseslov eller — for at bruge bemærkningernes eget ordvalg — en rammelov.

Mod en sådan form for lovgivning må det arbejdende erhvervsliv bestemt gøre indsigelse. Det drejer sig jo her om selve betingelserne for virksomhedernes arbejde og indretning, og administrationens afgørelser og bestemmelser kan ofte være af betydelig økonomisk rækkevidde — ja afgørende for, hvorvidt en virksomhed kan bestå. Lovforslaget må derfor på en række punkter nærmere udformes og præciseres, således at det giver en virkelig rettesnor for administrationens arbejde og ikke betingelsesløst prisgiver virksomhederne til administrationens forgodtbefindende. Hvis dette ikke sker, forelægges fastlæggelsen af de for borgerne gældende retsregler fra lovgivningsmagten til administrationen, og vi må derfor i alle tilfælde kræve, at der i loven åbnes adgang til at efterprøve forvaltningens afgørelser ved domstolene.

Den omstændighed, at lovforslaget er udformet således, at de nærmere bestemmelser i henhold til bemyndigelsesreglerne i loven er henlagt til administrationens embedsmænd, er efter vor opfattelse en af de vigtigste anker, der kan rettes mod forslaget opbygning, og når lovforslaget yderligere på visse områder giver generelle regler, der kun i tilfælde af, at særlige omstændigheder foreligger, vil kunne fraviges ved dispensationer meddelt af administrationen, tjener dette til yderligere at underbygge denne opfattelse. Når et lovforslag tilstræber at omfatte et så stort område som det foreliggende udkast til en kodifikation, indser vi fuldt vel nødvendigheden af at indføre dispensationsadgang fra de i lovforslaget givne generelle regler, da disse ellers ikke vil kunne anvendes, og vi har derfor intet at indvende mod de i lovforslaget givne dispensationsmuligheder.

Det synes os dog meget uheldigt, at der lovgives således, at dispensationsadgang nødvendigvis må indgå i lovforslaget, for at dette overhovedet kan gennemføres i praksis, thi efter sagens natur virker et sådant dispensationssystem altid tungt og besværligt og åbner mulighed for uensartede afgørelser, ligesom erfaringerne viser, at administrationen nærer en vis uvilje mod at meddele de fornødne dispensationer. Selvom der således kan fremsættes vægtige anker mod et lovmæssigt dispensationssystem som sådant, er vi på det rene med, at dispensationer i sig selv kan være påkrævet, men vore ovenfor anførte betæneligheder fører dog til, at vi må anse det for nødvendigt, at der i hvert fald gives adgang til at få administrationens afgørelser prøvet ved domstolene.

De her påpegede ulemper skyldes for en stor del lovforslagets altomfattende områder, og vi må derfor på det indstændigste foreslå, at kontorer, visse håndværksvirksomheder, bygnings- og anlægsvirksomheder og transportvirksomheder samt lastnings- og løsningsarbejde tages ud af det foreliggende lovkompleks, eventuelt at beskyttelsesforanstaltninger indenfor hvert af disse erhvervsområder behandles i særlige love, jfr. iøvrigt de nedenfor anførte særlige bemærkninger vedrørende losning og lastning samt vore bemærkninger ad lovforslagets § 1. Herved vil man få mulighed for på en langt mere betryggende og udtømmende måde at kunne fastslå de bestemmelser, erhvervslivet for fremtiden er underkastet. Dersom lovforslaget gennemføres i den foreliggende form, vil det medføre, at den endelige lov kommer til at fremtræde som en bemyndigelseslov, der på de fleste vigtige områder overlader den endelige afgørelse til administrationen og yderligere forudsætter en vidtgående dispensationsadgang fra de givne regler.

Et sådant lovforslag må erhvervsorganisationerne af hensyn til de ovenfor anførte meget alvorlige betæneligheder på det indstændigste fraråde, da det vil medføre, at erhvervslivet fuldkomment prisgives administrationens skøn.

I denne forbindelse fremhæver vi påny, at administrationens afgørelser i alle tilfælde må kunne indbringes for landets ordinære domstole. Som anført i vore bemærkninger ad lovforslagets § 11 findes en sådan bestemmelse i den for øjeblikket gældende fabrikslovs § 10, og det er os ganske uforståeligt, hvorfor denne selvfølgeligelige bestemmelse ikke er overført til det foreliggende lovforslag.

Til de ovenfor fremførte betragtninger ønsker vi iøvrigt at knytte den bemærkning, at det foreliggende lovforslag på forskellige områder på uheldig måde griber ind i forhold, der altid har været og også fremtidig bør være reguleret gennem kollektive overenskomster, som arbejder- og arbejdsgiverorganisationerne indgår, jfr. eksempelvis vore nedenstående bemærkninger til §§ 16 og 17 samt til afsnit III.